

Nenad Jovanović

Arizona dream

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK
MMVIII

Arizona dream

Iskopao sam tri groba. U jedan sam stavio sebe dok sam još bio mali. U drugi ću da sahranim sebe onda kada ja to budem želeo. Zemlja tog groba već uveliko pada po meni. Sreća. U treći ćeš me staviti ti kada me budeš zaboravila. I to će da bude. Sreća je što to neću da vidim. Na prvom će uvek da bude cveća, na drugom ponekad, a na trećem gotovo nikad. Eto to je život.

Bezglavi u Seattle-u

Evo me u zemlji u kojoj žive ljudi koji nemaju glavu. O da, stvarno su bez glave. Vrlo teško se dolazi do te zemlje, i zemlja je lepa, i sve bi bilo lepo da nema tog glupog pravila.

Evo o čemu se radi. Da bi u zemlju ušao moraš da imaš dozvolu vlasti, naravno. Ali da bi u zemlji ostao moraš stalno da ponavljaš: „Ja nemam glavu, ja nemam glavu.” Dok to pričaš sve je u redu, nikoga nije briga ko si. Ali čim prestaneš, svi počnu da upiru prstom u tebe i da viču: „Evo ga stranac, evo ga stranac!”

I moglo bi tu još štošta da se doda, ali evo ih bezglavi, idu prema meni. Ja nemam glavu, ja nemam glavu, ja nemam glavu...

Brzina

Motor putuje brzom brzinom i nosi dva lica jednine u novi grad. Kuća, zgrada, centar grada. Noga se spušta na asfalt. Novi grad: „O.K. Upadajte u bar!” Prva čaša, druga čaša. Hvata ih, sada su već malo opušteniji. Razgovaraju. On ustaje i predlaže opkladu. Opklada glasi: „Ja ću sada pogledati u nju, više puta i njoj ništa neće biti.” Uglavnom se prihvata. On sve to uradi, ona se smeje. Pokupe pare i odlaze. Hvata ih strah, i vetar, i zvuk. To motor juri brzom brzinom.

Billie Jean

A bilo ti je čudno što se ispod mojih nogu trotoar žario kao ispod nogu Michael Jacksona. Šta ću kad pojedinih dana mogu više od drugih!

„Drugih ljudi ili drugih dana?” – pitala si.

Zašto ćutim? Valjda zato što još uvek tražim odgovor na to pitanje.

**O, o ,o! Tko će shvatitit to?
Gledam te zelenim očima.**

Gledao sam film u kome žena s kratkim rukama ljubi poznatog doktora, koji u jednoj ruci na uzici drži svinju. Posle toga sam slušao lažnu priču o venčanju poznatog glumca i lepe devojke u ružičastim čarapama i pitao se kuda to ide svet ovog običnog njujorškog vikenda.

Mogao sam da budeš moja, ali nisam smeo

Pada li kiša još uvek u Sijetlu? Da li Cigani još uvek prolaze ispod terase u Barseloni? Raziđoše li se oblaci iznad Londona? Je li još uvek vlažno u Paramaribu? Čeka li me još uvek ista soba u Parizu? Kako se zvaše ulica koju sam nekad najviše voleo u Beogradu? Kojoj smo reci prkosili u Njujorku? Da li je Mladenovac još uvek lep kao u priči? Toliko gradova zarobljenih u jednoj priči. Pitam se koliko bi koštala karta da ih ponovo obiđem, jer spreman sam da jednu priču trampim za nju.

Nemušti jezik

Pas nalik na lisicu, pokušava nešto da mi kaže. Međutim, ne može. Pijan je, vidi se. Udarilo ga u jezik, samo mumla. Pijan sam i ja, ali mene spičilo u noge. Misli mi bistre, vrte se u krug, pojavljuju se i nestaju. Pas mi se smeje. Satima. A možda i koji minut duže.

**II Dani su ti bili prevara,
reče mi noć
ili
I tako postadoh tvoja praznina**

Ciklus ili još bolje ciklusi

Prilazi oficir devojci i nosi joj ružu. Ona se ljubazno osmehuje. On je onom ružom mlatne po licu ili još bolje, nabije joj tu ružu u nos. Ona mu na to izbrblja bujicu bezobraznih reči ili još bolje, tresne ga nogom u jaja. On joj to prećuti ili još bolje, poseče je sabljom. I oficir biva kažnjen ili još bolje, udešen. I on tako udešen izađe u grad i nađe sebi devojku ili još bolje, zaljubi se u nju. I prilazi oficir devojci i nosi joj ružu...

Da me dame biraju

Sine čuvaj se Tereze. Ubija polako. Prvo malo namigne, pa malo mrdne repom, pa sipa pogled u piće, pa ubedi da joj poveriš sve, pa ubedi da proveriš sve, pa se odmakne, pa ti se onako uvučena pod kožu toliko isprdi unutra da sav nabubriš i počneš da truliš. A od toga nema leka. Od prdeža se sine umire polako, umire polak, umire pola, umire pol, umire po, umire p, umire, umir, umi, um, u, u pizdu materinu.

Dani su ti bili prevara, reče mi noć

Evo me. Borim se protiv noćne paranoje. Bam! Jedrim po noći, a jedra mi ne puni vetar, već aveti.

Kažu: "Hajde da razgovaramo, da se razumemo."

A ja želim da ne razgovaramo, a da se razumemo. Ili makar da probamo da ne razgovaramo, a da se razumemo.

Kažem: „Da budem samo prijatelj. Ne hvala.”

Kažem: „Da budem sve. Ne hvala.”

Kažem: „Da ne budem ništa. Ne hvala.”

Kažu: „Šta ti to želiš od noći?”

Decembar 2002

Neke izvikane žene kunu se da su bolje od tebe. Možda i jesu, ali o tome nikad pred njima. Pogotovo ne danas. Jer danas je tvoj dan, dan tebe. Te stoga: "Srećan ti Dan Armije!"

Dve, tri, a možda i više

Osvrtao sam se po sobi, obučen, a onda uzeo čekić i ukucao ti esker u čelo. Okačio sam kaput o taj esker. Ti si negodovala, rekla si da ti to smeta. Ustao sam i skinuo kaput sa eksera. Onda sam ti ukucao drugi u potiljak i o njega okačio kaput. Dao sam ti da pojedješ daljinski od TV-a, i o onaj esker zaboden u čelo okačio svoju sliku. Gledao sam te neko vreme i rekao kako počinješ da ličiš na mene. Onda si mi se smučila, i onda sam otišao.

I tako postadoh tvoja praznina

Tamo gde ja sada idem dan može da traje beskonačno. I noć može. Zato odlučih da ti ostavim malo svog mraka. Pakujem ga u kutiju. Neizbežno zamišljam kako ga uzimaš, premeštaš iz ruke u ruku, prinosiš ga mestu gde se spajaju obraz i vrat. To te moj mrak ljubi. Ali ne. Ti ulaziš u stan, zaključuješ da me nema, nalaziš kutiju, neoprezno je otvaraš i tvoj dan pojede moj mrak.

Još jedna glupa šala, pomisliš i...

Ima li kraja kraju?

Vozim se kolima. Grad, planina, grad. Klasika. Nailazim na stoperku. Primam je u kola. Kako se zoveš, čime se baviš, kuda ideš. Klasika. Fina devojka, jedino što malo nije hladno od nje. Kao smejemo se, kao sve je u redu, kao ti si taj. Jedino nikako da stignemo tamo gde ne znamo gde smo pošli. U neko doba ona izađe iz auta, ili je ja izbacim, ili ona pobegne, ili šta god. Jedino ... vozim se sada sam, ne računajući hladnoću što osta iza nje.

Ko kaže da više ne proizvode stvari što mogu da potraju

Sretneš me između dva nečega. Dugo razmišljaš šta sa mnom da radiš. Ipak, možda sam ja neko. Znaš da bi nečim trebalo da me poslužiš. Kupuješ vreme, bacaš mi mrvice. Veliki sam, malo je. Gladan sam, malo je. Svejedno ih sakupljam i jedem. Jer, lepo sam vaspitan. Jer, glupo sam vaspitan.

Kome da lelujam lišće?

Ja sam prolećni vetar. Onaj što donosi leto. I ljubav. Onaj što nikad ne duva sredom. Ja se sjurim i udarim ti u lice i lice ti u osmeh pretvorim. Kada mi gledaš u leđa, suze ti padaju na vrhove cipela.

Ja sam prolećni vetar. Onaj što donosi sjaj. Kradem ti tugu i kamenjem je zatrpam.

Ja sam prolećni vetar, ne volim poeziju ali tvoj sam. Zato prolećni vetar budi i ti.

Mi

Gledam te kako zamišljaš krugove po nebu. Po tim krugovima lete ptice. Po pticama se vidi da su omamljene i posle nekog vremena blede i nestaju. Tada tvoji krugovi postaju besmisleni, i to te ljuti, a možda si samo tužna zbog toga. Misli ti brzo venu, čini ti se. Onda skidaš odeću sa sebe i odvajáš se od tla i navijaš za jednu od strana. A kad te ja pitam ko ti je danas draži, ti tresneš o zemlju i mi ponovo postajemo ti i ja.

O kako tužnih ljubavi ima

Često dolaziš kod mene da se družimo. A meni i nije baš do druženja. Ali šta ću, na to sam te navikao. Pričaš da ne možeš da veruješ da je bio takav prema tebi i kako je mogao to da ti uradi, a ja te gledam i zamišljam: „Kako bih ti to uradio.”

Svašta mi još pričaš. Iznosiš tajne, prošlost, budućnost. Kažeš kako je super da me imaš, a ja te gledam i zamišljam: „Kako bi bilo super da te imam.”

Iz dva ugla gledamo na istu stvar, a i ti živiš na drugom kraju grada, a između nas sto miliona ulica koje treba proći i vozovi su tako spori i vremena je malo, i često pada kiša, i ti radiš, i ja radim, i rođendani su nam tako retko, i ostale razne stvari me sprečavaju a i teše. Drugačije nije ni moglo, zar ne?

U raljama života

Osvanula je divna noć. Mrak, mesečina, zvezde. Prva cigareta u usta. Tap. Lagano šuštanje plina, i već prvi dim para nebo. Probija se kroz mrak. Dečji glasovi, bubnjanje u ušima, onomatopeja uzdaha. Zatim drugi dim, pa treći, pa peti. A onda žar dođe do prstiju, pa cigaru gasim. Gasim i radio i prozor. Preznojim se i dobijem san. A ti svo to vreme sipaš mudrosti i parole. Pucaš, preznojiš se i dobiješ san.

Zajedno šaljemo zahtev za novi dan.

Smak

Bio je to savršen dan. I deo noći je bio. Svašta se izdešavalo i pored najvećeg truda da sve protekne u najvećoj dosadi. Ti me mučki ubijaš, a ja to skoro da i ne primećujem. Guram dalje. I tako dalje. Pada noć, ja zarastam u bradu, počinjem da budem nervozan...

Uzalud pitaš ko ide

Krenem ka tebi i naiđem na zid. Kakav odvratan zid. Treba ga zapišati. Mokraća se sli-va niz ciglu i kvasi je, praveći oblike koji bude sećanje. Neka čudna ruka kao da drži nešto na-lik na pušku. Rafali me pogađaju, ali ne mogu da oteraju zadovoljstvo sa moga lica. Zid je ko-načno popišan. Živela mokraća.

Sa tvoje strane zid je beo, okrečen. Na nje-mu visi slika tvoga „dragana”. Sa tvoje strane rafala nema, jer laž se ubija samo istinom.

III Mogu puf!

Dilema

Pitate se kako to da još uvek nisam počeo da hodam po plafonu.

Uvek kad poželim da hodam po plafonu suočim se s jednim neuobičajenim problemom. Naime, šta ako se sapletem o luster ili neku izbočinu. Još nisam odlučio gde bih u tom slučaju pao. Gore ili dole.

I zaljubi se Cica (a Boga mi i Ceca) u princa

„Ej” – kažem ja jednoj svojoj drugarici – „napisao sam novu priču.”

„U kojoj se radi o...?” – pita ona.

„U kojoj se radi o tome da ja idem preko onog malog mosta blizu moje kuće, a vetar me s mosta oduva, a ja vetru u inat poletim. I letim tako iznad one reke blizu moje kuće, a reka meni u inat skoči te me uhvati i potone. A ja u inat reci naučim da dišem ispod vode. I gnjurim ti ja tako kad se ljubomorne ribe sjatiše i jure me. I bežim ja tako od riba, ali one me stižu i sateruju u ćošak. I sve mislim: 'Ovo je san, ovo je san.' Ali kurac, java je. I ja u inat ribama zas-pim, te im tako pobegnem. I jedino sada ne smem da se probudim jer ko zna šta mi se u međuvremenu izdešavalo. Eto!” – kažem joj.

„Sereš!” – kaže ona.

I možda je u pravu.

Kratko ali slatko (kratko ali kratko)

Od svih letača najviše volim Srebrnog. Jer Srebrni letač u svom tamnoplavom kombinezonu, jašući na svojoj crnoj kosmičkoj dasci, jezdi zlatnim zracima umirućeg beličastog sunca.

Jer Srebrni letač je i mog sna deo. Ili možda ceo.

Manijak iz neprovetrene sobe

Otvorio sam prozor, ali je svež vazduh ušao samo do pola. Izašao sam i udarao nogama o beton. U gradu sam bio brz. Bacao sam žene pod sebe i jurio malu decu da im vadim krajnike. Jurio sam ulicama, čupao drveće i padao kišu. Stradao sam cveće ramenom i sav izguban i izujedan predao se kod pošte. Pre nego što sam poludeo, sećam se da je jedan od onih što su me šćepali rekao: „Kako čovek može da poludi od ustajalog vazduha? Evo, ovo je već prvi slučaj.”

Mogu puf!

Mogu da imam lepo telo. Puf! Imam lepo telo.
Mogu da imam lepe duge ruke. Puf! Imam ih.
Mogu da imam divne dugačke prste. Puf! Tu su.
Mogu da imam ružu u ruci. Puf! Tvoja je.
Mogu da imam lepo telo. Puf! Imam lepo telo.
Mogu da imam divne grudi. Puf! Kakve sise!
Mogu da imam divnu guzu. Puf! Imam je.
Oouuu!
Ne mogu da spavam sa tobom. Puf!
Mogu da imam lepo telo. Puf! Imam lepo telo.
Mogu da imam lepe duge ruke. Puf! Imam ih.
Mogu da imam divne dugačke prste. Puf! Tu su.
Mogu da imam govno u ruci. Puf! Sada ga ima i
na tvom licu. Hi,hi,hi.

Obezglavljen ili obesteljen, pitanje je sad!

Gledam kako hodaš ulicom. Malo sam zbunjen što si jedino ti u boji. Svet oko tebe crno-beli. Pitam se u sebi: „Da li je to moja ljubav obojila tebe ili ucrnobilila druge?” Zaključujem da se sve to dešava u mojoj glavi koja ode za tobom, ostavivši telo negde na ulici Maršala Tita ili na Madison aveniji ili na Portobello road-u. (Zar je važno gde?) Neka ide glava, samo neka je meni osmeha na tom licu koga više nemam.

Neša

Dođe jednog dana kod mene neki čovek i kaže:

„Znaš ja organizujem dešavanja u snovima i videvši te pomislih u sebi 'Bože, ovaj čovek je idealan za san na kome sada radim.' Bi li?”

Kažem: „Jebi ga, što da ne. Za lov.”

I tako ubaci on mene. Obuku me u čisto, očešljaju onako malo starinski (na prirodno-slepljeni razdeljak). Sednu me na klupicu i kažu: „Čekaj.” Čekam ja neko vreme.

Dolazi opet onaj čovek, kaže:

„OK. Na tebe je red. Upadaj.”

„Čekaj bre”, kažem, „šta da kažem, šta da radim u tom snu?”

On se samo okrene i zalupi vratima.

Sad kad o tome razmišljam, sećam se da ništa nisam očekivao a ništa nisam ni zatekao. Ni plažu, ni lov, ni sex, ni propadanje, ni ubistvo. Ništa od toga.

I stojim ja tako u tom snu, kao bez glave, kad priđe mi neki tip, zagrlj me i kaže: „Nešo.” Gleda me posle onako izbliza i čuti. Šta mi čutiš pizdo jedna, pomislim. Očekujem neka dešavanja u ovom snu, neko ludilo, a ti meni: „Nešo.” Jebao te Neša.

I nekako baš u tom trenutku poče.

Ja na plaži. Plaža propast. Ispružio se na milion dollara. Sve četiri u vis. Pa sex. Jednom,

dvaput. I sa ovom, i sa onom. Propadoh od toga. Ne mogu više da me ubiješ.

I htedoše da me ubiju. Srećom, taj tip što je sanjao je morao iznenada da se probudi.

Dođe posle onaj što me je unajmio, dade lovu kao za ceo san i ostavi me u uverenju da je to posao kao stvoren za mene lenjoga.

Easy money.

Si la vie est cadeaux

Eee, da sam supermen! Da se vinem u nebo, da zalebdim pored tvog prozora, da onim rendgen očima gledam kroz zidove tvoga stana. Ili da te uzmem za ruku i da letimo zajedno. Zamisli, ja u onom lepom plavom odelu, mišići na rukama, mišići na nogama, mišići na stomaku. Sve se lepo ocrtava na tom divnom plavom odelu. Zamisli, letimo iznad grada, ispod nas kola mala kao igračke, ljudi kao patuljci, patuljci još i manji. Eee, da sam supermen! Gde bi mi kraj bio. Da mi je makar ono plavo odelo, pa makar i preko ovog mog debelog trbuha, gledala bi me drugim očima. Veruj mi.

IV Puno pozdrava s kopna

Grupa ljudi zvana govsnari

Ima tu u gradu neka grupa ljudi koja obilazi domove prijatelja i ocenjuje kako ko živi, pa to posle priča okolo. Tako jednom banuše i na moja vrata. Nismo bili baš neki prijatelji, ali neka, upadnu oni. Ja nisam imao baš neko posluženje, pa uzmem neki tepih koji nisam koristio, bacim malo zemlje za cveće na njega i savijem ga u rolnu, nešto nalik na rolat. Isečem ga i poslužim. Pojedu oni i odu. Čujem posle kako su pričali da sam ih poslužio starim tepihom. Smešno.

Ponesen tim razgovorom i rešen da ga probam, ohrabren letim

Ponesen tim razgovorom, pročitam ti ja par knjiga ne bih li naučio mozak da leti. I naučim ga. Leti mozak kao lud.

Rešen da ga probam, odem ti ja u prvi bar i pustim ga. Razleteo se on, ludica, samo zuji. Lepši od Perinog, brži od Mikinog, pa Muja, pa Fata, Haso, Era, sve po spisku. A spisak se odužio.

Ohrabren, leti svuda i svima se sviđa. Sve dok ... ne dođe drugi visokoletač, koji je toliko bolji da moj mozak tako lako tresne o zemlju, da se sve puši. A ja toliko mrzim pušenje, da ne mogu čak ni da pišem o njemu. Samo kraj.

Puno pozdrava s kopna

Da li poznajete čoveka koji se sprema da zaplovi po moru laži? Da li vidite kako odmiče od obale, krupnim zamasima, sve odmorniji? A da li vidite kako ne podiže glavu, već otvorenih usta udiše ono po čemu pliva? Pa naravno da vidite. Vi plivate zajedno sa njim, osvrnite se oko sebe, obala je daleko iza vas. Vidi se samo linija obale, na koju se vi nikada nećete vratiti.

Nada i strah

Gospodinu je pozlilo i jako je slab i
Trebalo mu dati svežu krv i lek i lepu reč i
Komad odeće, tople čarape i cebe i čaj i
Tanjir pun hrane, kašiku tople supe
Prineti ustima.

A kad se otvore vrata i u sobu uđe
Misao novog dana i pokret koji razbija san,
Uzalud lekovi i tople reči i hrana i sveža krv
Ako ne postoji nada.
I nada
I strah.

Otkud strah

Otkud Japancu kilo pomade? Otkud toliko mesta u redu za keks? Otkud toliko dlaka na tvojim rukama devojčice? Otkud Mađarima kineski zid? Otkud toliko zvezda i kvadratića? Otkud promaja u Velikoj Plani? Otkud pantomimom da se boriš protiv samoživih? Otkud očaj? Uzalud se borim za odgovor. Pomoći niotkud.

Retko ko

Primim ja pre neki dan poruku od tog našeg, kako da ga nazovem, vrhovnog sudije, u kojoj piše kako bi trebao da se sklonim malo u stranu, jer je mojih pet minuta prošlo. Kako prošlo, pomislim, pa ja nisam ni imao pravu šansu. Kako prošlo, još nije ni počelo.

Odmah posle, stigne još jedna poruka u kojoj piše da on to sve razume, da nije sve gotovo i da se to često dešava. U stvari, kaže on, retko ko iskoristi svojih pet minuta, uglavnom se koriste tuđih.

Samo slika, a možda i čitav život u njoj

Priču o ženi koja namerno izaziva penu sipajući pivo u čašu, počinjem na sledeći način:

U jednom noćnom lokalnu sedela je jedna žena.

Jeftine cigare, još jeftiniji osmeh, a pamet ... fuj!

Jeftino odelo, još jeftinije telo, a držanje ... fuj!

Ali što je umela da izazove penu, sipajući pivo u čašu. Svaka čast! Kapa dole.

Spavajmo, sanjajmo i doviđenja

Šta je to s tobom prijatelju? Nekada su ti se misli vrzmale po glavi, a sada govoriš kao da umesto mozga imaš zgužvanu krpu. Izgleda da ti je jedini cilj da doživiš neku daleku, zamišljenu godinu i možda napraviš neko dete usput. Molim te, odustani odmah! Uštedi onima što misle malo kiseonika. Legni da spavaš i ne budi se više.

Sve zbog moje drugarice

Postoji neka magija koju je moja drugarica donela iz Londona. Tom magijom se namaže staklo na satu, i trlja, i staklo bude k'o novo. Bez ijedne ogrebotine. To, kad vide ljudi koji ne znaju za to odmah idu u vinograd da spavaju, družu se i zabavljaju. Oni posle stalno žive u vinogradu. Nemogući su.

(U grupi) ljudi sa naglašenom kreativnošću

Jedna od sto najkreativnijih žena sveta požali se svojoj prijateljici, koja je među hiljadu najkreativnijih žena sveta.

„Bela ... nepregledna površina. Gore i dole belo.”

Prevod: „Mene niko ništa ne razume!”

Prijateljica joj na to kreativno odgovori:

„Dugačka plaža. Balvani pobacani na gomilu. Na vrhu gomile stoji koza i gleda u horizont.”

Prevod: „Ne znam zašto.”

Posle nekog vremena, prva prozbori najkreativnije što je mogla (čitaj "umela"):

„Budale.”

Prevod: „Obični ljudi. Ljudi koji rade da bi preživeli. Jedu običnu nekreativnu hranu. Piju nekreativna pića i vode obične, nekreativne razgovore.”

Kreativni razgovor prekide jedna kreativna šankerica i pokupi kreativne šoljice od kreativne kafe i kreativno ode u kreativni šank.

Kreativnog decembra, kreativne 1994 g.

U čast nekih kreativnih ljudi.

Viknuo sam "fuj"!

Raskomadao sam pile i stavio ga u stomak da se vari. Neka čudna toplina struji mi kroz telo. „Oh, pa to je sreća!” Onda da se radujemo. I stavljam osmeh na lice, i idem na kišu da prkosim vetru. „Vetre, šamarom ću te, i šapatom.” A on mene tras u čelo. I stavljam modricu na oko, i idem u goste. „Kako ste lepi i niski. A tek gospođe. Koliko vi to žena imate? Dve? A da li obe lažete?” A oni mene tras u jaja. I stavljam jaja u teglu na kojoj piše „bol”. A kaže doktor brzo će da prođe. „A zašto bi prošlo?” I stave mi beli čaršav na glavu, i zemlju na glavu, i sve to utabaju lopatom. I pljunem ja na to i viknem „fuj”!

I odem da živim sam.

V Teget

Zašto verujem

Zašto verujem u tebe? Zato što verujem u sebe!

Zašto verujem u sebe? Zato što mi ne nedostaje samopouzdanja!

Zašto verujem u to? Zato što nisam sam u glavi!

Zašto ne verujem u to? Zato što nisam sam u glavi!

Zašto verujem? Zato da bi pas mogao da nastavi da se smeje!!!

Zašto ti pišem ovakav mail? Zato što može da se desi da nema žurke za novaka, pa makar pas neka nastavi da se smeje.

Zašto da verujem u Deda Mraza? Zato što mi je dao bombonu!

Zašto da ne verujem u Deda Mraza? Zato što je bombona, kad sam je pojeo, nestala. Zauvek!

Da li da verujem u večnost???

Zašto mogu ja još ovako? Zato što ima dosta stvari koje mogu zato, ali ja sam pisac kratkih priča. Ipak!

Život, ljubav, pisanje je smrt

Početak novog dana je želja da prethodni nije postojao. I nada da sledećeg neće biti.

Život.

Želja posta proizvod spleta okolnosti. Reči počese da kvare smisao zamišljenih rečenica.

Ljubav.

Ima li smisla zarobiti trenutak. Kome se ulagivati, nečastivom ili Bogu.? I zašto?

Pisanje.

Smrt. Nada da sledećeg života neće biti. A ako ga i bude, kakva je uteha kada se prethodnog ne sećaš.

Padni mi kamen

U četrdeset hiljada betona živi jedan čovek kome hladna voda živi u bunaru. On ima nekoga, ali samo do pola. Prezire život, a podržava smrt. Srećan je manje od pola, zato što ima kamen, a taj kamen će da padne kad mu se to desi ili mu se desi kraj.

Moje je bilo da ovo napišem, a tvoje je da ovo pročitaš i povučеш sledeći korak. Igra se nastavlja.

Teget

Toliko priča još nisam napisao. Eto, na primer, onu kako ja kao ležem na travu i trava posle nekog vremena počinje da raste kroz mene, pa ja više ne mogu da ustanem. Pa onu kako mi se nekad nešto sviđalo, sada je to nešto još lepše, ali se meni više ne sviđa. Pa onu o tome kako su čoveka ubili na prevaru. Kao neki čovek hteo da se obrije, pa mu podvale i daju mu veliki brijač, veliki otprilike jedan metar. On to nije primetio, pa kad je brijao drugi obraz, omakne mu se i odseče sebi glavu. Eto nisam napisao ni onu o onom čoveku kome su zapretili da će da ga ubiju ako ne pročita sto knjiga za jednu noć. I on uzme da čita prvu i zaspi posle pola strane. (Tu je trebalo da se svi zapitaju da li je on zaspao zato što mu je bilo dosadno ili zato što ga se to nije ticalo.) Eto, te priče nisam napisao, a možda je trebalo.

Beleška o piscu

rođen je u jugoslaviji
1968. godine i u njoj
živeo sve do njene smrti,
a bogami i malo
duže. 1998. osuđen na
osam godina new yorka,
kaznu izdržao u
potpunosti. mrzi velika
slova. trenutno živi i

radi u srbiji. bračno stanje - neoženjen. lep, visok,
nepusač. voleo je mnogo žena (dok je bio živ čak se
sa nekima i zabavljao). polupismen. totalni preokret
u njegovom životu nastao je kada se jednoj kseniji
isprečio na putu u bugarsku ili iz bugarske. od
tada, bajka traje nesmanjenom žestinom.

Balkansko književno društvo – Balkanski književni glasnik
www.glasnik.net

Edicija *Proza*
Nenad Jovanić, Arizona dream

Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov
Urednik Vesna Denčić

Copyright © by Nenad Jovanić & Balkanski književni glasnik – BKG, 2008.

CIP – Katalogizacija u publikaciji, Narodna biblioteka Srbije, Beograd 82

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK, [Elektronski izvor] /
Elektronski časopis. Način dostupa (URL) www.glasnik.net
Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov.
Urednica PDF izdanja Vesna Denčić.
PDF dodatak časopisu.

ISSN 1452-9254 = Balkanski književni glasnik (Online)
COBISS.SR-ID 141175564

**BKG 4 / 2008. Sveska 17. PDF SEPARAT
EDICIJA „ČITAJ I DAJ DALJE“**

